

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

22. Confide filia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

Sanctorum reliquias esse ex fide venerandas: plurimisque experientis sensit talem ex fide venerationem multa à Deo beneficia impetrasse, sicut hæc mulier Evangelica impetrauit. Quare hoc exemplo fides nostra huc illuc non circumagitur (sectæ Calvinianæ aliisque sectis hæreticis omnibus hoc proprium est, vt *ventis noua doctrina* homines huc illuc circumferant.) sed in solida Ecclesiæ Catholicæ fide, quæ *columna & firmamentum veritatis est*, firmissimè solidatur. Deinde huius mulieris Evangelicæ exemplum, priuatum exemplum non est, quasi in angulo gestum, vel incerta fide relatum, aut obscure commendatum, sed publicum & celeberrimum in ipsa scriptura Evangelica à tribus Euangelistis diligenter commemoratum: & iam à Christo Domino non solum præsentis sanitæ remuneratum, sed & publica interrogatione qualique inquisitione facta propalatum & commendatum. Denique ita celebre & publicum hoc exemplum est, vt aliquot postea seculis eius memoriam perpetuo miraculo Deus honorare & commendare voluerit, vt videre est apud historiam Ecclesiasticam auctores Eusebium lib. 7. cap. 14. Sozomenum lib. 5. cap. 20. & Nicephorum lib. 6. cap. 15. Scelerata impietas est, & aperta ad atheismum via, aliquod exemplum in diuinis Scripturis commemoratum & commendatum, tanquam priuatum reiicere: quum non solum dicta sed & facta Christi, vel à Christo commendata, quid facere & credere debeamus, nos doceant.

In defensione contra Vobiscum, lib. 2. cap. 10. sect. 5. & lib. 1. c. 2. sect. 10. Ephes. 4. 1. Tim. 3.

22. Confide filia.

Vellicat hic rursus & modis omnibus infirmare contendit hoc hæmorrhoiis factum proteruus Calvinus. Ait enim ad hæc verba. *Fidei imbecillitas hoc verbo arguitur. Nisi enim vitiosa esset trepidatio, non eam corrigeret Christus hortando vt animum colligat.* Nihil est hoc hæretico præfractius. Quod in singularem fidei in hac muliere laudem atque commendationem dixit Christus, hoc ille ad fidei eius reprehensionem trahit. Christus enim dicens, *Confide filia*, & confestim adiungens, *Fides tua te saluam fecit*, manifestissimè voluit illo verbo eius fidem singulariter commendare. Quid est enim, *Confide filia*, nisi, *Esto bono animo filia*? Et quare iubet esse bono animo? *Quia* (inquit) *fides tua te saluam fecit*, id est, quia fides tua, qua me tetigisti, mihi tantopere placeat, tam firma & valida ac sancta fuit, vt illa te sanauerit,

Calvinus præfractè Christo contradicit.

nerit, vt propter illam tuam fidem, non propter simplicem contactum, sanitas tibi restituta fuerit. Propter hanc fidem tuam, per quam consecuta sanitatem es, esto bono animo. Noli metuere quòd te vocauerim, & ad facti confessionem coram tota hac multitudine compulerim. Non ad tui reprehensionem, sed ad tui commendationem hoc feci. Non vt fidei tuæ imbecillitatem corrigerem, sed vt fidei tuæ firmitatem atque præstantiam toti huic multitudini propalarem. Quis non videt hunc esse manifestum Christi verborum sensum? Quando præcedenti cap. Christus dixit paralytico: *Confide filii: Remittuntur tibi peccata tua*: an dicit Calvinus quòd fidei eius imbecillitas hoc verbo arguebatur? An non potius eius fides disertissimè commendatur, quum statim subiungat Christus, *Remittuntur tibi peccata tua*? Nam in illis verbis, *Videns Iesus fidem illorum*, *synecdoche est*, ait ad illa verba Calvinus, *quia non ita respexit Christus eos qui paralyticum ferebant, quin eius quoque fidem intuitus fuerit*. Hæc ibi Calvinus. Eodem modo aduertere debuit Christum hoc loco, quum dicit, *Confide filia*. moxque adiungit, *Fides tua te saluam fecit*, antecedentem fidem respexisse, qua eum tetigit, eamque singulariter commendasse.

28. Creditis quia hoc possum facere vobis?

Fides non est fiducia.

QUum fides hoc loco, de qua Christus postea subiunxit, *Secundum fidem vestram fiat vobis*, fuerit fides & firma perluasio de potentia Dei & Christi, non autem fides specialis circa promissiones Dei, aut ipsa fiducia, quam solam hæretici volunt esse fidem propriè dictam, conatur hoc loco Calvinus hanc totam historiam Evangelicam more suo deprauare. *Queri (inquit) potest an de potentia Dei & Christi persuasum esse sufficiat, vt quispiam sit fidelis. Hoc enim sonant verba, Creditis me posse facere? Moxque responderet. Atqui ex alijs scriptura locis patet notitiam potentia fore inanem vel frigidam, nisi de voluntate certi sumus. Hoc quidem ille audacter dicit, nullam interea probationem afferens. Sed eadem facilitate negamus in vllis scripturis certitudinem de voluntate Dei requiri vt aliquis sit fidelis, sed contrà ad fidei naturam sufficere vt ea omnia credat quæ Deus credenda reuelauit. Obiicit adhuc sibi Calvinus quod necessariò replicandum videbat. Christus tamen eorum responso contentus, ipsorum fidem quasi numeris omnibus absolutam laudat. Respondeo (inquit*